

Portal barokowy z dworu we Wrzącej

ZBIORY MUZEUM – FOT. A. P.

Nadchodzi **wiek XVIII, wiek klęsk, tragedii**, niespełnionych nadziei, a wreszcie rozbiórów Polski. W 1703 r., w czasie wojny

północnej miasto ulega znacznym zniszczeniom w wyniku rabunków dokonanych przez wojska szwedzkie, saskie i rosyjskie.

Mimo tych wszystkich niekorzystnych zjawisk na terenach zalewowych Warty i Żegliny powstają w XVIII w. dwie wsie na obrzeżach miasta: Holendry (Olendry) Małe i Duże. Nie udało się, niestety, ustalić szczegółów ich powstania. Jednakże na wspomnianym wyżej pruskim planie miasta figurują bardzo regularne działki ziemi, na których osadzono kolonistów. Oznaczono tam także ich domy i zabudowania gospodarcze.

W wieku XVIII następuje jednak powolna odbudowa miasta. W latach 1791–1792 doliczono się w Sieradzu tylko 254 domów, w tym był tylko 1 murowany! (W 1661 r. było ich 176.) W 1776 r. starosta Kościewski doprowadza do odbudowania na Rynku drewnianego ratusza. W 1746 r. odbudowano gruntownie kościół św. Ducha i zakończono odbudowę kościoła farnego po spaleniu w 1645 r. Po pożarze w 1693 r., na początku XVIII w. gruntownie przebudowano także klasztorny kościół św. Stanisława.

Zamek sieradzki dożywał swego końca. Dawno przebrzmiały czasy jego świetności. W czasie, gdy księciem sieradzkim był Leszek Czarny (1240–1288), wybudowano

Panorama rynku w Sieradzu

FOT. A. P.